

[Mimi Jakobsen]

møder det rundt omkring hos forældre, hos lærere og hos elever, som vi støder på i forskellige sammenhænge eller ved deciderede skolemøder.

Jeg kan fuldt ud bekræfte den opfattelse, at det ikke alene er fagenes indhold – dér kan jeg måske sige: desværre – der interesserer forældrene. Det er i allerhøjeste grad spørgsmålet om, hvorfor det foregår på den måde, som det foregår, og hvilke forventninger de har til skolen. Hvorfor lever skolen ikke op til disse forventninger? Det er noget af det, der beskæftiger forældrene i stigende grad, og det er noget, der beskæftiger lærerne. Det er ikke alene en gruppe ældre lærere, der i dag har svært ved at tilpasse sig skolen og det liv, som de må leve dér. Det er i allerhøjeste grad en gruppe yngre lærere, som er kommet ud fra seminarierne med nogle høje idealer, med nogle smukke forestillinger om, hvordan de gerne vil gøre det så godt som muligt. De må lide det ene nederlag efter det andet, fordi de simpelt hen må erkende, at de ikke får lejlighed til at præsentere deres stof, til at komme med tilbuddene under rimelige vilkår.

Jeg synes i øjeblikket, at det ser ud, som om skoletrætheden har bredt sig. Den har bredt sig blandt eleverne, den har bredt sig blandt forældrene, og den har bredt sig blandt lærerne. Jeg ved ikke, om den også har bredt sig blandt politikerne, det skal jeg ikke kunne afgøre. I hvert fald synes jeg, at mange giver udtryk for modløshed og for manglende gåpåmod i øjeblikket, og jeg tror ikke alene, at det er et spørgsmål om økonomiske begrænsninger, men naturligvis er det også det.

Jeg er i det hele taget bange for, at folkeskolen går hen og bliver ufolkelig. Jeg synes, at der manglede en reaktion fra ministeren på utallige antydninger af, at forældrene ikke længere kan forstå, hvad der sker. Der er ingen reaktion fra de politikere, der stod bag forliget om dette. Jeg skal bare, som andre har gjort, nævne de Gallupundersøgelser, der var i dagspressen for, er det et år siden. Jeg synes ikke, man har taget disse oplysninger seriøst.

Det, jeg synes er faren for folkeskolen i dag, er, at vi står over for problemer med integration af de allersvageste. Vi står med en, sådan ser det ud, stigende flugt til private skoler. Det, jeg frygter mest af alt for folke-

skolen, er, at den mister sin karakter af det brede tilbud til alle, at den engang bliver opsamlingssted for dem, der ikke har nogen forældre, der er engagerede nok i barnets udvikling til at sende det på en privatskole – og det tror jeg ikke udelukkende har noget med økonomi at gøre – at den bliver et opholdssted for de fysisk eller psykisk svageste, eller for dem, der altså simpelt hen er lige glade. Det må være det værste, der kan ske for folkeskolen, uanset hvor meget vi kan blive enige eller uenige om at kritisere ved den gældende lov. Det må ikke ske, og vi må have højere ambitioner med skolen end bare at lade denne udvikling fortsætte.

Nu er forespørgeren jo inde på to områder, både arbejdsklimaet og disciplinen, og ministeren forventede jo, at alle ville kaste sig over disciplinen. Det agter jeg ikke at gøre. Jeg mener, at arbejdsklimaet er langt mere end bare et spørgsmål om disciplinkrise, selv om jeg er startet med at sige, at jeg mener, at det, der hedder en disciplin- eller holdningskrise, trænger sig mere og mere på. Jeg tror kun arbejdsklimaet kan forbedres ved en meget generel holdningsændring, men det er jo så til gengæld noget af det sværeste at opnå, for det er ikke noget, vi kan lovgive om fra punkt til punkt og sige, at gør vi bare det, så når vi så langt, tager vi denne tak ekstra, så når vi så langt. Det er det ikke.

For det første må det være væsentligt at få eleverne til at forstå, at de på den arbejdsplads, som skolen er, møder og skal møde relevante krav, som er tilpasset på en sådan måde, at eleverne lige nøjagtig kan klare det med den grad af slid eller anstrengelse, der gør, at de føler en tilfredsstillelse ved at have klaret det. For det andet må man igen forsøge at få den følelse frem af, at det, det drejer sig om i skolen, det er at hive noget til sig af viden. Det er at føle, at man er blevet dygtigere, ikke dygtigere end de andre, men dygtigere, end man var dagen før. Vi kommer senere i dag tilbage til CDs bud på nogle af disse problemer. Jeg skal bare her kort nævne vores forslag om at indføre minimumskrav til det faglige indhold i de obligatoriske fag.

Det er desværre nogle synspunkter, der stemmer meget dårligt overens med ministerens, ikke mindst ministerens udtalelser på Danmarks Lærerforenings årsmøde i efteråret, hvor ministeren jo klart nedvurderede